

Sygn. akt V **GC 2266/19 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Stella Czołgowska
Protokolant:	St. sek. sądowy Monika Jabłonecka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego T. S. na rzecz powoda F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 3324,58 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.03.2019 r. do dnia zapłaty,

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 959 zł (dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V **GC 2266/19upr**

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 5 marca 2020 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. dnia 29 marca 2019 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko T. S. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 3.324,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od szczególnie wskazanych w pozwie kwot i dat. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z której wynika przedmiotowa wierzytelności. Powód w dniu 29 września 2016 roku zawarł z (...) S.A. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, następnie w dniu 23 stycznia 2017 roku zawarł z powodem cesję wierzytelności, do której został dołączony wykaz wierzytelności, w którym ujęta jest przedmiotowa wierzytelność. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie (499,24 zł) oraz nieuregulowane przez pozwanego należności w łącznej kwocie 2.825,34 zł. Powód podjął próbę polubownego rozwiązania sporu, jednakże bezskuteczną. (k. 4-8)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 29 kwietnia 2019 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu. (k.8v.)

Pozwany w ustawowym terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wniósł także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż nie uznaje roszczenia powoda zarówno co do zasady jak i wysokości. Zastrzegł prawo do rozszerzenia swojego stanowisko po otrzymaniu dowodów w sprawie. (k.21)

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 27 grudnia 2019 roku (data stempla pocztowego) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodał ponadto, że kwestionuje legitymację procesową powoda, bowiem w umowie cesji wierzytelności nie ma zindywidualizowanej wierzytelności przenoszonej w ramach umowy. Ponadto wskazał, że kwota dochodzona pozwem nie ma przełożenia w przedłożonych przez niego dokumentach. (k 113-114).

W odpowiedzi na pismo pozwanego powód skierował do tut. Sądu pismo procesowe, w którym podniósł, że zarzuty pozwanego są całkowicie chybione. Powód wskazał, że przedłożył umowę przelewu wierzytelności z załącznikiem, w którym określił i zindywidualizował przedmiotową wierzytelności. Nadto przedłożył potwierdzenie dokonania zapłaty za skup wierzytelności. Nie zgodził się także ze stwierdzeniem, iż nie udowodnił swojego roszczenia – przedłożył bowiem faktury VAT, którym nie można odmówić mocy dowodowej. Powód nadto dołączył umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych podpisaną przez pozwanego, co jednoznacznie potwierdza zasadność roszczenia. (k. 118)

Sąd ustalił, co następuje:

T. S. zawarł z (...) S.A. w W. w dniu 4 października 2015 roku umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych nr I (...). Strony ustaliły plan taryfowy Nowy Business (...) Standard 12. Umowa przewidywała także zakup IPADu za kwotę 60,27 zł brutto. Przydzielono pozwanemu nr konta abonenckiego 5. (...).11.00. (...). Umowa została zawarta na okres 30 miesięcy (okres promocyjny). W przypadku rozwiązania umowy przed upływem okresu promocyjnego z przyczyn leżących po stronie abonenta, Operatorowi przysługuje roszczenie o zwrot ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Abonament strony ustaliły na kwotę 79 zł netto.

(**dowód:** umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klientów korporacyjnych z dnia 4 października 2015 roku – k.76-84, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych - k. 85-88)

(...) S.A. w W. wystawił na rzecz pozwanego następujące faktury:

- 1) Nr (...), w dniu 14 maja 2016 roku za okres od 14 kwietnia 2016 roku do 13 maja 2016 roku, na kwotę 97,82 zł, z terminem płatności do dnia 30 maja 2016 roku,
- 2) Nr (...), w dniu 14 czerwca 2016 roku za okres od 14 maja 2016 roku do 13 czerwca 2016 roku na kwotę 97,17 zł, z terminem płatności do dnia 28 czerwca 2016 roku
- 3) Nr (...), w dniu 14 lipca 2016 roku za okres od 14 czerwca 2016 roku do 13 lipca 2016 roku na kwotę 97,17 zł, z terminem płatności do dnia 28 lipca 2016 roku.

W dniu 14 września 2016 roku, w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, (...) S.A. w W. wystawił pozwanemu notę obciążeniową nr (...) na kwotę 2.536,12 zł z terminem płatności do dnia 28 września 2016 roku

(**dowody:** faktury VAT – k. 90-91, nota obciążeniowa – k. 89)

W dniu 29 września 2016 roku (...) S.A. w W. zawarła z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, zgodnie z którą następnie strony zawarły w dniu 23 stycznia 2017 roku „porozumienie nr 4” na mocy którego O. Polska S.A. w W. przelał na powoda wierzytelność przysługującą cedentowi wobec pozwanego T. S. z tytułu wystawionych

faktur nr (...) i noty obciążeniowej nr (...). Powód w dniu 25 stycznia 2017 roku przelał na rzecz cedenta kwotę 1.327.634,34zł tytułem realizacji umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności.

(**dowód:** umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności – k. 65-71, potwierdzenie wykonanej operacji – k. 72, porozumienie nr 4 – k. 73-75v., pełnomocnictwa – k. 54-64)

Pismem z dnia 30 stycznia 2017 roku (...) S.A. w W. zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności wynoszącej łącznie 2.895,54 zł, w tym odsetki. Na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. W zawiadomieniu wskazano numer rachunku na który należy dokonywać wpłat.

(**dowód:** zawiadomienie o cesji wierzytelności – k. 51, wypis z książki nadawczej – k. 52)

Pismem z dnia 8 lutego 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.910,71 zł do dnia 13 lutego 2017 roku. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

okoliczność niezaprzeczona, (nadto **dowód** : wezwanie do zapłaty z dnia 8 lutego 2017 roku – k. 50)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w całości został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty. Autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności zawartych w nich informacji. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. stwierdzenie, że nie został on podrobiony czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu. Pozwany nie zaprzeczył, iż nie dokonał płatności na rzecz wierzyciela pierwotnego ani cedenta, nie zaprzeczył także zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, Sąd więc mając na uwadze cały zgromadzony materiał dowodowy w sprawie, ale także postawę pozwanego uznał te fakty za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c.

Stan faktyczny ustalony przez Sąd w niniejszej sprawie, nie była w zasadzie kwestią sporu. Pozwany nie negocjował zawarcia przez siebie umowy z (...) S.A. w W.. Nie kwestionował też, że z tytułu tej umowy wystawiono na jego rzecz faktury VAT i notę obciążeniową. Pozwany swoją linię obrony ograniczył do twierdzenia, iż powód nie wykazał istnienia wierzytelności. Kwestionował także zawartą pomiędzy (...) S.A. w W. a powodem, umowę cesji wierzytelności, wskazując iż wierzytelność względem pozwanego nie została w sposób dostateczny zindywidualizowana wobec czego cesja jest nieskuteczna.

Zarzut braku legitymacji czynnej zgłoszony przez pozwanego należy rozpoznać w pierwszej kolejności i uznać go należy za chybiony. Powód wywodził swoją legitymację czynną z umowy przelewu wierzytelności jaką zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w W.. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Fakt zawarcia umowy cesji nie budził wątpliwości Sądu. Powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności podpisaną przez obie strony wraz z załącznikiem. W załączniku do porozumienia nr 4, podpisanym przez upoważnione osoby, została określona wierzytelność jaka przysługiwała (...) S.A. w W. względem pozwanego – celem jej dookreślenia podano nawet numery dokumentów z których wierzytelność wynika, wysokość wierzytelności oraz dane dłużnika. Numery wskazanych tam dokumentów zbieżne są z numerami faktur i noty obciążeniowej, które powód przedłożył celem wykazania swojego roszczenia. Trudno więc o bardziej zindywidualizowaną wierzytelność. Sąd uznał zatem, że umowa cesji była skuteczna, a powód posiadał w niniejszej sprawie legitymację procesową czynną.

Przechodząc do dalszych rozważań prawnych, należy uznać, że umowa łącząca pozwanego i (...) S.A. w W. miały charakter umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. z dnia 14 września 2018 r. - Dz.U. z 2018 r. poz. 1954). W myśl art. 56 ust. 1 tej ustawy, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych

zawiera się w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej. Wymóg formy pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług. Należy również dodać, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych ma co do zasady charakter odpłatny, co oznacza, że w zamian za czynności operatora, abonent (tu pozwany) zobowiązany jest do zapłaty wynagrodzenia płaconego w formie opłaty abonamentowej.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy podkreślić, że powód udowodnił, że pozwany związał się umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przedłożył bowiem pisemną umowę podpisaną przez obie strony, poświadczoną za zgodność z oryginałem. Wiarygodności dokumentów pozwany nie kwestionował. Uznać ponadto należy, że przedłożone przez powoda faktury stanowią dowód świadczenia usług telekomunikacyjnych we wskazanym w niej okresie przez spółkę telekomunikacyjną na rzecz pozwanego. Znowu należy zaznaczyć, że pozwany nie kwestionował faktu świadczenia przez (...) S.A. w W. usług na jego rzecz. Kwoty wskazane na fakturach są zgodne z zawartą umową. Trzeba więc uznać, że pozwany zobowiązany był do zapłaty abonamentu na podstawie umowy a następnie wystawionych faktur. T. S. nie kwestionował zaniechania zapłaty należności przysługującej Operatorowi z tytułu abonamentu. Operator w związku z brakiem płatności abonamentu postanowił obciążyć pozwanego karą umowną w wysokości 2.536,12 zł do czego na mocy umowy był uprawniony. Pozwany nie kwestionował wyliczenia noty obciążeniowej. Na podstawie powyższego należy Sąd nie miał wątpliwości co do zasadności roszczenia głównego, powód wywiązał się w sposób prawidłowy z ciężącego na nim obowiązku procesowego określonego w art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Powód prócz należności wynikających z faktur i noty obciążeniowej dochodził także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w płatności za faktury i notę obciążeniową. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl obwieszczenia Ministra (...) i Finansów z dnia 7 stycznia 2016 r. (M.P. z 2016 r. poz. 47) w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, wysokość ustawowych odsetek za opóźnienie w 2019 roku wynosiła 7% w stosunku rocznym. Skapitalizowania odsetek powód dokonał zgodnie z przywołanym obwieszczeniem, stosownie do terminów płatności widniejącymi na fakturach i notie obciążeniowej do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Obliczeń pod względem rachunkowym dokonał prawidłowo, pozwany przy tym nie kwestionował sposobu obliczenia roszczenia akcesoryjnego. Łącznie odsetki ustawowe za opóźnienie wyniosły 499,24 zł.

Mając powyższe na uwadze, uznając że powód dostatecznie wykazał zasadność swojego roszczenia zgodnie z ciężącym na nim obowiązkiem wynikającym z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., Sąd, na mocy art. 56 ust. 1-3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne w zw. 509 § 1 k.c. i na mocy art. 481 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku zasądzając na rzecz powoda od pozwanego kwotę 3.324,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono stosownie do art. 482 § 1 k.c., który stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Powód wniósł pozew w dniu 29 marca 2019 roku i od tego dnia należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od całej kwoty żądania.

W punkcie drugim sentencji wyroku orzeczono o kosztach procesu zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepisy te stanowią, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W niniejszej sprawie stroną przegrywającą sprawę jest pozwany i to on winien pokryć koszty procesu poniesione przez powoda. Do kosztów procesu strony pozwanej należy zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie

42 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. - Dz.U. z 2018 r. poz. 265).